

מסורת הש"ס

חטאת העוף פרק שני מעילה

פ.

עין משפט
נר מצוה

ח א מיי פֿראַ מַהֲלֹסִת
פֿאַר׳מ׳ הֵן ל חו ״:
ב ג מיי שֶׁס פֿאַר׳מ׳ הֵן ל חו ״:
ג מיי פֿאַר׳מ׳ הֵן ל חו ״:
הֵן ל חו ״:
ד א ד מיי פֿאַר׳מ׳ הֵן ל חו ״:
אָבֿט טוּמאַה הֵן ל חו ״:
פֿאַר׳מ׳ הֵן ל חו ״:
הֵן ל חו ״:
ב א מיי פֿאַר׳מ׳ הֵן ל חו ״:
פֿאַר׳מ׳ הֵן ל חו ״:
ג א מיי פֿאַר׳מ׳ הֵן ל חו ״:
ד א מיי פֿאַר׳מ׳ הֵן ל חו ״:
פֿאַר׳מ׳ הֵן ל חו ״:
ז א מיי פֿאַר׳מ׳ הֵן ל חו ״:
ט א מיי פֿאַר׳מ׳ הֵן ל חו ״:
אָבֿט טוּמאַה הֵן ל חו ״:
פֿאַר׳מ׳ הֵן ל חו ״:
הֵן ל חו ״:

ז' י מ"י פ"ט מהלכות
 פסח"מ הל' ג וע"ש:
 יח ב מ"י שס פ"ח הלכה
 ז:
 יט ל מ"י פ"ב מהלכות
 מעילה הלכה ד:
 כ מ מ"י שס הלכה ג:
 כא נ ס מ"י שס הל' ב
 והלכה ד:

בב ע פ מיי' שם הלכה ו:
בג צ מיי' שם הלכה ח:
בד ק מיי' פיי"א מהל' אבות
הטומאה הלכה יג:
בה ד מיי' פיי"ב מהל'
פסח"מ הלכה יז:
בו ש מיי' שם פיי"ג הלכה
ח:

בז ת א מיי פ"ב מהל'
מעילה הלכה ח:
בב ב מיי פ"א מהל' אבות
הטומאה הלכה יג:
במ ג מיי פ"ה מהל'
תמידין ומוספין הלכה
יד:

ל ד מ"פ פ"ב מהלכות
מעילה הלכה ח:
לא ה מ"פ שם הלכה ז:
לב ו מ"פ פ"א מהלכות
אבות הטומאה הלכה
יג:

לג ז מ"י פ"ג מהלכות
פסח"מ הלכה ו:
לד ח מ"י פ"ג מהלכות
מעילה הלכה ז:
לה ט מ"י שם הלכה ג:
לו י מ"י שם הלכה יד ופ"ג
מהל' חמדין ומוספין

הלכה טו:

תורה אור השלם

תורה אור השלם

1. וְהִבִּיֵּא אֶל בְּנֵי אֶהֱרֹן
הַכֹּהֲנִים וְקִמֹּץ מִשֶּׁם מְלֹא
קִמְצוֹ מִסֵּלְתָהּ וּמִשְׁמֶנָּה עַל
כָּל לִבְנֹתָהּ וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן
אֶת אֲזִכָּרְתָּהּ הַמִּזְבֵּחַ
אֲשֶׁר רִיחַ גִּלְחָן לַיהוָה:

וַיִּקְרָא ב ב
2. וְלִבֶּשׂ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד
וּמִכְנָסָיו בַּד יִלְבֹּשׁ עַל בְּשָׂרוֹ
וְהָרִים אֶת הַדִּשָּׁן אֲשֶׁר
תֹּאבֵל הָאֵשׁ אֶת הָעֹלָה עַל
הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ אֶצֶל
הַמִּזְבֵּחַ וַיִּקְרָא ו ו

$$x \in K \setminus \{c\} \quad \text{and} \quad \frac{d}{dx} \left(\frac{1}{x-c} \right) = -\frac{1}{(x-c)^2}.$$

שיטה מקובצת

נמחק המנחות מועלין בהן
דיון לוחםל ריועא עד לאחר

וְיָדָא מִפְסֵלֵי בִּרְבּוּאָה וְכִיתִּי
 מִקְדָּשְׁךָ לִיפְסֵל בִּרְבּוּאָה
 שֶׁיִּשְׁרֹק הַקּוֹמָן כְּדִמְכֵּר
 הָאֲרָמִית. וְכֵן מִרְרִישׁ זֶלֶזֶל
 וְהִכָּה פִּעְמָם שְׂהִיָּה עֲלֵי
 זֶה הָאֵלֶּה הַלְּהוּצִי אֶת
 פְּלִיגֵי לֵאחֹר תְּרוּמַת הַדִּשָּׁן.
 כֵּן מַעֲלֵין כֵּן שְׂהִיָּה נִשְׁתִּי
 גִּדְּמֵי וְכֵן כֵּן שֶׁיִּשְׁרֹק לְרֹבֵנִי
 וְחֹתָן כֵּן כִּיּוֹן דִּצְרִיין כֵּן
 יִחְזֹק וְהִכָּה דִּמְכֵּר מַעֲלִין
 כֵּן בִּלְאֵי כְּהוֹנֵה שְׂעֵת הָרִמָּה
 וְדִשְׁטֵן לֵז אֶת חֶסֶד מִן הַתִּסִּי
 וְיִמְצֵא חֶסֶד לְאִלְמָה אִתָּה
 כֵּן כִּיּוֹן לְשִׁמְרֵיחַ אוֹתָהּ
 לִיּוֹן כִּתְּבָה הָרִיא זֶלֶזֶל אֵשׁ
 אִיו [וְ] לֵאחֹר זֶמֶן נִפְסִילִין

הצדדין קתני. פירוש מלך קאי אחרוייהו אבל מינה לא קאי אלא
אעולת העוף ואם תאמר אמאי לא מייתי מירשא דהך דמנן
ההם צפרק ^טחטאת העוף (ובזה דף סד:) קדשי קדשים שמלך ושמיה דמה
לשמה ושלא לשמה פסול י"ל דמהדיא לא הויא קשיא כלל דאטו מ' אלימא

ממנתי' דקמני מיליה ורב מני הוה כמו
כן מני ימנא הסא דמנא מיליה הוה אכל
בסך דקמניי הכא על מנא למימא סיב
דמנא וואחד העוף ללא שילא שילא
דמנא הוה ועל כדכך מיליה דוקא:
ואמר רב פפא מצינו חטאת העוף.
בפ' ארזות מקומן (נחמס דף נג.)
גבי פלוגתא דר' ישמעאל ור' עקיבא וקאמר
דשיריים מעכבין^ט דלחטאת העוף קאי:
ועולן

גא דבי רבי ישמעאל התם שריים מעכבין ^(ז) ואמר רב
אביא בנייהו תרי תנאי ^א ואלביא דרבי ישמעאל:
זן בה משחוקדשה נמלקה יהוכשרה ליפסל במבול יום
ה' ימצה דמה חיביין ^ב עליו משום פיגול נותר וטמא
לבית הדשן ^ג פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים ^ד מועלין
יהוכשרו ליפסל במבול יום ובמחוסר כפורים ^ה ובלילה
משום פיגול נותר וטמא ^ו ומועלין בהן בבית הדשן עד
מועלין בה משחוקדשה נשחטה הוכשרה ליפסל במבול
בלילה משנזרק דמה חיביין עליה משום פיגול נותר
נעזרין ^ז אבל מועלין בבשר עד שחצאו לבית הדשן
זי ציבור ^ח מועלין בהן משחוקדשו נשחטו הוכשרו ליפסל
זורים ובלילה נזרק דמן חיביין עליהן משום פיגול נותר
שר אבל מועלין באימוריהן עד שיצאו לבית הדשן שתי
קדשו ^ט קרמו בתנור הוכשרו ליפסל במבול יום ובמחוסר
שחוט עליהן את הזבח נזרק דמן של כבשים ^י חיביין
זר וטמא ^{יא} ואין בהן מעילה לחם הפנים ^{יב} מועלין בו
זר הוכשר ליפסל במבול יום ובמחוסר כפורים להסדר
בזיכין ^{יג} חיביין ^{יד} עליו משום פיגול נותר וטמא ^{טו} ואין בו
בהן משחוקדשו קדשו בכלי ^{טז} הוכשרו ליפסל במבול יום
קרב הקומץ ^{יז} חיביין עליו משום פיגול נותר וטמא ^{יח} ואין
מועלין בקומץ עד שיצא לבית הדשן: ^{יט} גמ' איתמר
על גבי המזבח רב אמר אין מועלין בו ורבי יוחנן אמר
הדשן כולי עלמא לא פליגי דמועלין בו כי פליגי לאחר
זן מועלין בו הרי נעשה מצותו ור' יוחנן אמר ^כ כיון דכתיב
כיון דצריך ^{כא} לבגדי בהונה בקדושתיה קאי תנן מועלין
שן קשיא לרב אמר לך רב ^{כב} עד שתראה לבית הדשן
מיתבי

ועַן לַפִּיגּוֹל אִם חִשַׁב עֲלֵיהֶם בִּשְׁעַת שְׁחִיטָה וְכִיוֹן דְּלִית זְכוּ הַיָּמָר לְכַהֵנִס
וְהַבֹּשֶׁר שֶׁנֶּעֱשֶׂה אַחֵר דִּהְיוּ מִזֹּתָן: הַעוּלָה. וְכֹל הֵי דִמְתָּי בְּקִדְשֵׁי קִדְשִׁים
יֵצֵא לְכָח לִן הֵיָּהּ (קִדְשֵׁי חָלָל) וּמוֹעֵלִין בְּצֶבֶר עַד שֶׁאֵלָּא לְנִיִּס הַדָּשָׁן. לְכִלֵּל
הַהִנִּיִּס קִדְשֵׁי יִנְיֹה: אֲזַל מוֹעֵלִין אֲחֵירָיו. עַד שֶׁיִּתְעַלְכוּ בְּזִמְזֵם
אֵי: קִרְמוּ בְּטֹנוֹר. דִּהְיוּ תַחֲלִיל מִן עֲשִׂיָּוִי וְהוּא קִרְמוֹת חֲשִׁיד לְהַכְשִׁיר
שְׁשֵׁי הַלֶּחֶם אִין נֶאֱכָלִין לֹא פָחוֹת (כ) מִשְׁנֵים וְלֹא יוֹתֵר עַל שְׁלֹשָׁה יוֹ: וְלִשְׁחֹט
עַל בְּסִמּוֹךְ וְכִיוֹן דִּקְרָמוּ מִיָּקְרִי לֶחֶם: נוֹקֵם הָדֵם. שֶׁל כִּבְשִׁים: חִיבִין
לְמוֹנוּ מִשּׁוֹם כִּבְשִׁים מִפְּגִלִין אִם לֶחֶם: וְאִין בָּהֶן מַעֲשִׂיָה. דִּישׁ בָּהֶן שְׁעַת
אֵי: קִרְמוּ בְּטֹנוֹר וכו'. כְּדִמְרִינֵן בְּשֵׁי הַלֶּחֶם וְהוּא נִמִּי לִיכָּא בְּלִיָּה: יוֹ:
הֵן: וְהוּא מִדּוֹר עַל גִּזֵּי הַשְּׁלָחַן. אִם שֶׁן אֵלָּא קִרְמוּ קְרוּי יוֹ:
הַקִּטְרֵת הַבּוֹחֵץ הִרְיֵי מִקְטֵר עַד מִנֵּת לֵאכּוֹל הַלֶּחֶם חוּץ לְמוֹת הַדּוֹשֶׁק הַלֶּחֶם
דְּבִטְמָא הֵיָּהּ קִצְעָה הַקִּטְרֵת הַבּוֹחֵץ לֶחֶם הַפִּנִּים כָּל הֵיָּהּ: וְאִין זוּ
אֵי: בָּפֶה: אֲזַל מוֹעֵלִין בְּקוֹמָה. עַד שֶׁשֶּׁרָף כִּוְנוֹ וְיֹאֵל לְנִיִּס הַדָּשָׁן כְּדִין
שֶׁחֹחַר הַתְּרוֹמֹת הָדֵם דְּלִית תַּנְיִן מִפְּנֵי שֶׁמֶת וְיִדִּי (דף כח:) שֶׁתַּחֲלָה
אֵי: אֵלֶּךְ וְחֵתֶּה אִם הַמֵּאֻכּוֹלִים הַפְּנִימִיִּים חֲסִיד הַתְּרוֹמֹת הָדֵם וְהִנֵּה הוּא רֹבֵר
יִמִּי מִקּוֹם שְׂמוֹתָיִם עַם תְּרוֹמֹת הַדָּשָׁן וְהַשְּׂחָר עַל גִּזֵּי הַמִּזְבֵּחַ הֵיָּהּ רֹבֵר
בְּעַד וְאִמְרִינֵן הֵחָם פְּעֻמִּים שִׁישׁ עָלָיו שֶׁלֵּם מִזֹּת כּוֹר וְאַחֵר קִי הֵיָּהּ פּוֹשֵׁט
(ג) בְּגָדִים שֶׁיִּשָּׁל בָּהֶן קִדְרָה לְרַבּוֹ אִל יִמּוֹז בָּהֶן כּוֹס לְרַבּוֹ וְהִיָּה מוֹיָא
מִזֹּת לֹא פִּלְגִי דְמוֹעֵלִין בָּהֶן. שֶׁהִי עֲדִיין לֹא נִעְשִׂית מִזֹּתָן: רַבִּי יוֹחָן
דִּמְעַת אַחֲרִיס (קִדְשֵׁי חָלָל) הֵיָּנוּ בְּגָדִי כְּהוֹנֵה אֲלָף שִׁפְחוֹתֵי מִן הָרֶאשׁוֹנִים
וְעוֹמֵם שֶׁאֵף עַל פִּי מִתְרַמֶּה תְּרוֹמַת הָדֵם מוֹעֵלִין בָּהֶן: עַד שֶׁפִּרְאָה.
וְאַחֵר הוּא אֲחֵר וְעוֹמֵד לְהוֹנֵת הַדָּשָׁן וְשׁוֹב אִין זוּ מַעֲשִׂיָה וְהֵיָּנוּ כְּרַב:

יכולן

[illegible]

ואמרי הסם כפיז והטורס קרא יסורא. דכתיב ציה והטורס תרי וימינה והטורס ממנה^א והטורס מן המנה"ל דשה עליו הכמוז לעכב פרע לשחקה וישמע והטורס ולא הוטורס מן הוטורס דהשייסיס הן מותר הקומן ולא שחפור הטיורס דהו שירי שייסיס הלא הלא כתיב אלא והשאר למוד דמשמע שייסיס נשאר מן הסם ימינה ואם אלא נשאר אינו מעכב והא דכתיבי תרי ימינעווי במונה והטורס וממלה חד למאזיה וחד לעכב: קסני מיהס ומיהס יצ דהס. אלא דלמיני מיה מעכב בשחפאס העוף והאיל ומיני מפבל ד כמו בהזאה: לנדיין קסני. דשמלקן משמע

[illegible]

הנשפיעו. הן קדשי קדשים ואין בהן ⁶ הימר לכהנים והוא (וריקם) דמן מועילין בהן בציט הדגן במקום שריפתו: עד שיוצג בשער יט'. עד שחמטת יואל: מאתא לציט וכו' ואין מועילין בשער. דמיון למרק הדם הותר האשר לא יואל האפר לבית הדגן דנעשית ממוטו: שני הלחם מועילין בהן משאבשדשדש יט' ופסל בנצוב יוס וכו' כמו שחמטת דקדשי קדשים והכל ליכא בליגה משאבשדשדש **הוצא** דלמדי (ויקרא כג) והקרבנם על הלחם ואמרין (מנחות 97) עד שחי הלחם משום פגול אם חישב בשעת שחיטתו לאכול הלחם לא יואל לכהנים וכבר נעשית ממוטו: לחם הפנים מועילין בהן משאבשדשדש הימר לכהנים קיימא לן (מנחות 97 p:) לחם הפנים וכלל א' לשמונה תלשעה עליו בשפגול וכו' דהיינו הממירין חייבין עליו משום פגול שאם חישב עליו בשעת פגול וכו' שחיר יט בו שעת הימר לכהנים: הממוט מועילין בהן משאבשדשדש **הוצא** דלמדי קדשי קדשים לפי הקומץ כליל הוא: גב' הנהגה מאמר פסות. ילינו ששואה רואה לתרום תרומת הדגן אם הולא הלחם המזבח ופניה את הלחם הנהיג לרפעה כבר את המלחם על גבי רפעה רחוק מן הכבש ג' עטמחים וכו' מאת האפר ללד אחד של מוצה ביחד ועושהו עגול כמין תפוח וגובה כמין אמת בגדיו ולבש בגדים הפחותין מכן כדמנא דבי רבי ישמעאל (יומא 97) וכו' למחנה לבית הדגן ואהאבו קאמר הנהגה מאמר פסות: כולי **השפד**. כיון דהאי הוצאת אפר התפוח תריך בגדי כהונה להסוא ולבש דקדושהו קאי ומועילין בו: מן מועילין בןקעד שאלא צנים הדגן. דהיינו עד הרמת תרומת הדגן אבל אחר שחמט תרומת הדגן אורו

[illegible][illegible]

הגהות הב"ח

גליון הש"ס
 'במ' כיון דכתיב ולבש.
 ולכאורה צ"ל דכתיב ופשט את
 בגדיו ולבש בגדים אחרים
 וזה קאי על הוואת הדשן
 וכל הקרא ולבש הכהן מיירי
 בתרומת הדשן וע' בשאר
 מעיל שמואל בלקוטיו אות
 ס':

[illegible]

רבינו גרשום
 יצוי: הכי נמי שאם
 יתור. שקבעת את הכהנה
 הכי נמי שאם יתורר שהיה
 יאי לא לית לא כה. והתניא
 משלתה ומשנתה. הוי יכול
 למימר מסלת ומשכן מאי
 משלתה ומשנתה שיהא
 לא סולתה ושנתה שיהא
 אפילו שרים: דרש לשחצר
 וסולתה. ואפילו שרים מעכב
 אפילו חדוסי שרים מעכב
 הכי נמי והנשאר בדם
 יצוי נמי מעכב. בדם
 ימי הטה נמי מנחה תביב
 והנותרת קרא יתירא דתביב
 והנותרת תירא ונמי
 שיה הנותר ברו לפני
 פרט לשחצר: אכא תביב
 הנשאר. לחרדה חשך מידת
 נשאר קנני מידת

מחזיקה חלק מהמטען והיא לא
פוגל במצויו ולא עובד: כעבור
שירים מעביר מכתב אימים
בשם התועמלן מכתב אימים
שנשלח: "רני תני אליבאבא
מציא מזה חייב על שר
האלא ונמצא מזה ההואוואו
ואם אדם כוש ממנו
יכיון כדלה ליל לית בר
תאכאבא אשור תאכאבא
השיריים והתפרשים.
שיתגלו בשבת שחיה וכוון
ששיתן השבת
ממנהינותן בקשר קדשים
שחצו לבית חשבים
ההיא קיראם חשבים
מחשבים ולא יתר על
ליתא תובא בריון תכת
ההוא: ומהכאן שכל
מחשבים חשבים